

GRATIS PERIODIEK CONTACTBLAD VAN DE GEBEDSKRING SINT JAN VAN HET BISDOM 'S-HERTOGENBOSCH

Kringblad

JAARGANG 20, NUMMER 3 - KERSTMIS 2011

Sint-Janscentrum
's-Hertogenbosch

priesterseminarie
diakenopleiding
vormingscentrum

Colofon

Het kringblad is een gratis uitgave van de gebedskring Sint Jan voor roepingen in het bisdom 's-Hertogenbosch. Het verschijnt met Kerstmis, met Pasen en in de zomer.

Redactie:

Peter Koen
(4^e jaars priesterstudent)

Secretariaat:

Papenhulst 4,
5211 LC 's-Hertogenbosch
T.: 073-6123055
F.: 073-6145315
E.: info@sint-janscentrum.nl
W.: www.sint-janscentrum.nl
www.sonnius.nl

Men is vrij om artikelen met bronvermelding over te nemen in parochiebladen etc.

Gelieve persoonsmutaties ook door te geven aan het secretariaat van de gebedskring.

Retourzendingen worden uit het bestand verwijderd.

Nieuwe leden zijn altijd welkom! Schroom dus niet om mensen te vragen om te bidden voor roepingen!

Financiële

ondersteuning:

U kunt de priester- en diaconopleiding van het Bossche Bisdom ondersteunen door een gift aan:

R.K. Instelling Sonnius te 's-Hertogenbosch

Nederland: banknummer:
22.52.03.022

België: banknummer:
521-0053201-65

In deze editie

De Heilige Bruno, leermeester in het gebed.....	4
<i>Mgr.Dr. A.L.M. Hurkmans</i>	
Heiligen en gebed.....	7
<i>Mgr.Drs. Joris Schröder</i>	
De verborgen schat en bekering van de heilige Franciscus van Assisi.....	11
<i>Marnix Wijntje</i>	
Grignion de Montfort	16
<i>Bart Theunissen</i>	
San Juan de la Cruz	20
<i>Pieter Zimmermann</i>	
De heilige Aloysius Gonzaga.....	25
<i>Geert van den Berghe</i>	
In memoriam.....	33
Kerstwens	34

Afbeeldingen kافت:

*Foto voorpagina: 'je crois a la communion de saints'
Bron: avangelista.files.wordpress.com*

Foto achterpagina : Johannes de Doper geschilderd door Matthias Grünewald

Gebedenkatern:

Midden in dit Kringblad vindt u een katern met gebeden van enkele heiligen. Gebeden die uitnodigen tot stille overweging.

Het boekje is zo gemaakt dat u het uit het Kringblad kunt nemen en afzonderlijk kunt gebruiken bijv. in uw gebedenboek.

Voorwoord

Vol goede moed zijn we in het Sint-Janscentrum in September weer aan een nieuw collegejaar begonnen. We mochten daarbij twee nieuwe leden in onze gemeenschap begroeten. Marnix Wijntje (25 jaar) is begonnen in het eerste jaar. Bart Theunissen (32 jaar) heeft reeds de priesteropleiding elders voltooid. Hij maakt nu door middel van stages en een aangepast programma nader kennis met ons bisdom.

We kunnen u daarnaast vol blijdschap mededelen dat ons bisdom met Patrick Kuis en Geoffrey de Jong twee nieuwe diakens rijker is. Zij zullen, Deo volente, in juni tot priester worden gewijd.

Het vorige nummer van het Kringblad was het eerste nummer dat voorzien was van de nieuwe vormgeving. We willen de vele mensen die op deze vernieuwing hebben gereageerd van harte bedanken voor hun constructieve bijdrage.

Het huidige nummer gaat in zijn geheel over heiligen. We hebben aan verschillende seminaristen gevraagd om iets te schrijven over hun favoriete heilige. Er is zo een interessante combinatie van beschrijvingen van heiligenlevens ontstaan. Middenin de uitgave treft u wederom een uitneembaar gebedenboekje aan. Er staan gebeden in van de door de seminaristen behandelde heiligen.

Namens de seminariegemeenschap wensen wij u een Zalig Kerstmis en een voorspoedig nieuw jaar.

*Peter Koen
Pieter Zimmermann*

De Heilige Bruno, leermeester in het gebed.

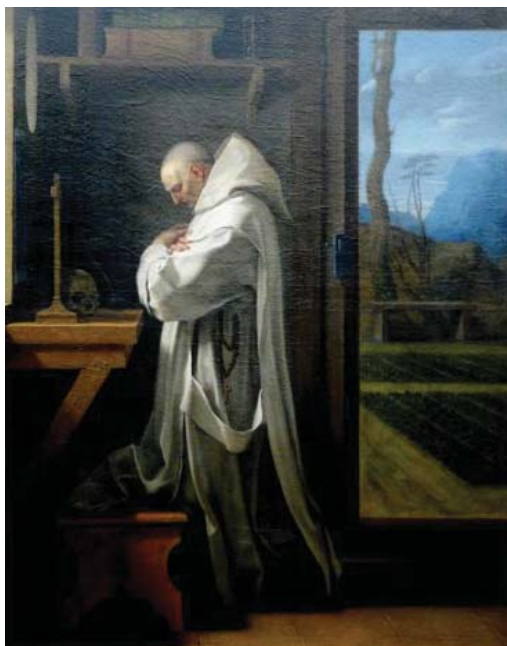
Heiligen zijn leermeesters in het gebed. Toch gaat het bij hen nooit alleen over bidden. Hun manier van leven doorheen de dag, de week en het jaar en de positie in hun leven bepaalt mede hun bidden. Iedere levensstaat vraagt om een eigen manier van bidden. Een moeder bidt anders dan een priester. Mensen die handwerk doen bidden weer anders dan mensen die verantwoordelijkheid dragen voor het bestuur van een land. Wel zijn er mensen die zich extra specialiseren in het gebed. De Heilige Bruno was zo iemand. Hij is de stichter van de Kartuizerorde. Het zijn monniken die zich totaal richten op het gebed. In de Kartuizerorde zijn heel wat monniken heilig geworden. Graag neem ik u via de film *Into the Great Silence* mee naar deze monniken. Hun leven kan voor ieder van ons een school van gebed zijn.

God is aanwezig in de stilte

In deze film wordt niet gesproken. Zij legt nauwkeurig het leven van een aantal monniken in het klooster van de Grande Chartreuse vast. Zij hebben, op enkele uren in de week na, een zwijgend leven, stilte domineert. Je ziet het eenvoudige leven van die monniken; van de mannen die geroepen zijn om dicht bij God te leven.

Je ziet hoe ze tuinieren, de kachel stoken, hun eten klaarmaken en het gebruiken.

Maar ook zie je dat zij op vaste tijden gedurende de dag en in de nacht bidden. De klok luidt op de gestelde tijden en de monniken gaan of naar de gebedsstal in hun kluis of naar de gebedsstal (een plaats in het koorgestoelte) in hun kerk.

Sint Bruno in gebed verzonken. 1655, Eustache le Sueur, schilderij. Duitsland, Berlijn, Gemäldegalerie.

Zij zingen enkele psalmen, er staan 150 van deze gebedsteksten in het Oude Testament, vieren de Eucharistie, luisteren van binnenuit naar het Woord van God, en zij zingen hymnen en liederen uit de traditie van de Kerk. Dit alles van dag tot dag, een leven lang.

In de film zie je dat de natuur een grote rol speelt in het leven van de monniken.

In de winter is het klooster in het wit vast gevoren; je voelt het diep verborgen leven van de monniken. De lente geeft vreugde en alom is de levenskracht aanwezig; een niet te stille hoop is alom tegenwoordig.

In de herfst meldt zich de dreiging van storm en regen; soms denk je bij het zien van de beelden dat de wereld vergaat. Ja, monniken kunnen in een crisis raken. Terwijl de zomer rust brengt; je ervaart dan: alles heeft zijn tijd. In dit stille leven van de monniken is alles gericht op God. God is aanwezig in de stilte. Deze overtuiging is in heel de spiritualiteitsgeschiedenis terug te vinden. Bidden is in stilte wachten op de genade van God.

**Bidden is
in stilte wachten
op de genade Gods**

Leven in de kracht van de Heilige Geest

Het mag duidelijk zijn: het leven van een Kartuizer is zwaar. Een Kartuizer monnik moet zeer gezond zijn, blijmoedig en hij dient sociaalvaardig te zijn. De aanhoudende stilte brengt een grote verdieping, die door studie en Geestelijke begeleiding het binnenste van het hart en de ziel verruimt en opent voor God. Hier hebben we te maken met het innerlijk leven. Het innerlijk leven volgen is nooit een makkelijke weg. Het hart en de ziel van iedere mens zijn immers aangetast door de zonden. Er is een tijd van zuivering nodig, een tijd van innerlijke genezing.

Die soms lange weg gaan de monniken in geloof, in gebed, in stilte en eenzaamheid want ze willen niet afgeleid worden van de weg naar God. Geleidelijk 'weten' de monniken, dit weten is een soort driedubbel geloven, dat God er is als Vader, Zoon en Heilige Geest. Zij 'weten' dat Jezus ons gered heeft van zonden en dood.

De monniken leven meer en meer in de kracht van de Heilige Geest het nieuwe leven dat zij van Christus in de Eucharistie ontvangen. En toch, het blijven mensen, het zijn geen engelen, wel hebben zij de roeping om zoals de engelen dat doen, dicht bij God te blijven.

God hoort bij ons, en wij horen bij God

Die monniken geven hun leven als een getuigenis aan de Kerk. Zij geven dit getuigenis aan u en aan mij.

Zij houden ons voor dat de mens en de wereld in crisis raken als de mens en de wereld niet leven met God.

God hoort bij ons, zo geloven zij, en wij horen bij God.

God hoort bij de wereld en de wereld hoort bij God.

Lezers van het *Kringblad*. Bidden is altijd een weg gaan. God zoeken. Bij God blijven. Daarbij helpt de stilte, de natuur, de liturgie, het Woord van God en de gewoonte om God te ontmoeten in de mensen die we ontmoeten en in het werk dat we doen.

Bidden en leven dienen een eenheid te vormen. De Heilige Bruno geeft hiervan in de Kerk een sterk voorbeeld.

Mgr. A.L.M. Hurkmans
Bisschop van 's-Hertogenbosch

Over de auteur

Mgr. Dr. A.L.M. Hurkmans is bisschop van 's-Hertogenbosch. Hij werd op 29 augustus 1998 in de Sint-Jan bisschop gewijd en is de zestiende bisschop van het bisdom 's-Hertogenbosch.

Heiligen en gebed

In de traditie van de Kerk is het altijd naar voren gekomen : mensen leven en bidden zoals zij geloven. Hun christelijke geloof en hun kerkverbondenheid behoren immers tot de meest fundamentele drijfveren van ons leven. Heiligen vormen geen uitzondering op die regel, in tegendeel. *“Omnia Christus nobis est”* d.w.z. Christus is alles voor ons” zegt de heilige bisschop Ambrosius (+397). Over wie gaat het hier? Wat zijn hun diepste beweegredenen?

Soms denken we bij heiligen vooral aan merkwaardige en enigszins extreme personen: een monnik op een paal zoals Siemeon de Styliet (+592), iemand die nauwelijks voedsel tot zich behoefde te nemen omdat zij geheel leefde vanuit de Eucharistie als Lidwina van Schiedam (+1434), een wat morsige en vreemde bedelaar zoals Benedictus Labre (+1783) of een vrouw die op meerdere plaatsen tegelijk verbleef (bilocatie) en van de grond werd omhoog geheven d.w.z. levitaties meemaakte zoals de Galilese karmelietes Mariam Bawary (+1878). Dat alles is evenwel buitenkant en in zekere zin bijkomstig.

De ene heilige

Heiligen zijn altijd mensen met een grote passie voor God, gegrepen door Jezus Christus en op bijzondere wijze bezielde door het licht en de kracht van de heilige Geest.

Bovendien: zij houden intens van de Kerk – zelfs wanneer kerkelijke leiders hen aanvankelijk niet begrepen hebben - omdat zij haar zien als het Lichaam van Christus en als bijzondere teken van Gods aanwezigheid in onze wereld. De ene Heilige bij uitstek is Jezus.

**Omnia Christus nobis est
Christus is alles voor ons**

In een crisissituatie, zoals die in elk mensenleven voorkomen, zegt Simon Petrus tot Hem: “Heer, naar wie zouden wij

gaan? Uw woorden zijn woorden van eeuwig leven en wij geloven en weten dat Gij de Heilige Gods zijt” (Joh. 6, 68-69).

De heiligen maken vóór alles God en Jezus Christus zichtbaar onder de mensen. Sommigen van hen, die op een of andere wijze opvielen, zijn door de Kerk uitdrukkelijk ‘heilig verklaard’, wat wil zeggen dat zij – na een vaste procedure doorlopen te hebben – een kerkelijk keurmerk hebben gekregen: deze man of vrouw is gegarandeerd

een mens van God en daarom kunnen wij op hun bemiddeling een bijzonder beroep doen. Geen wonder dat de *Catechismus van de katholieke Kerk* zegt: 'De gemeenschap van de heiligen: dat is de Kerk' (CKK 946). Dat is in beeld gebracht door Theresia van Lisieux (1873-1897). Haar spiritualiteit kan men omschrijven als een bewuste aandacht voor het feit dat wij als mensen kind van God zijn en als consequent gevolg daarvan komen tot een grenzeloos vertrouwen in Gods werking in ons leven.

Heiligen wekken hoop

Kerkelijk

Als jonge religieuze teruggetrokken in een Karmelklooster heeft zij zichzelf helemaal aan Jezus *gegeven*, in dienst van de Kerk die door haar met recht gezien wordt het meest unieke heilsinstrument van God ten bate van het geluk van de mensen en het heil van de wereld. Naast de gewone huishoudelijke werkzaamheden waren de vele uren van eenvoudig maar intens gebed haar voornaamste dagvulling. Daarom kon zij later opschrijven: "Mijn plaats in de Kerk hebt Gij, God, mij gegeven: in het hart van de Kerk, mijn moeder, zal ik de liefde zijn. Zo zal ik alles zijn. Zo wordt mijn droom werkelijkheid" (8 september 1896, CKK 826, Getijdengebed 1 oktober). Het bijzondere van deze jeugdige heilige is dat zij andere mensen heeft laten ontdekken dat heilig worden een uitdaging is, wie je ook bent en welke ook jouw levensstaat is. Men zegt daarom dat Theresia de heiligheid 'gedemocratiseerd' heeft, dat wil zeggen dat zij die toegankelijk heeft gemaakt voor alle soorten mensen. Vooral om die reden werd zij in 1997, kort na de Wereldjongerendagen in Parijs, te Rome tot de derde vrouwelijke en jongste kerklerares uitgeroepen. Heiligen wekken hoop.

Uit dit alles blijkt dat het *bidden* in het leven

van de meeste heiligen een voorkeursplaats geniet. Niet alleen omdat zij er altijd het grootste aantal uren aan besteden, hoewel dat van de meesten zonder enig voorbehoud gezegd kan worden, maar vooral omdat het tijdens hun leven steeds prioriteit in hun aandacht heeft.

Bidden is antwoord geven

Bidden betekent dat men in stilte, door ingekeerdheid of met woorden, soms ook via liederen, uiting geeft aan wat ons ten diepste ter harte gaat. Het gebed geeft stem aan onze innerlijke gedrevenheid. Sint Paulus spreekt over de “ge’hoor’zaamheid van het geloof” (Rom. 1,5). Geloven begint steeds met luisteren: wat heeft God mij te zeggen? Reeds op de eerste bladzijde van de Schrift, in het boek der Schepping, vernemen we over de zeven dagen dat God steeds aan het woord is. Als God spreekt, dan gebeurt er iets, elke dag opnieuw, ook vandaag nog. Als vervulling van zijn werk, verschijnt de mens. Ten slotte komt Jezus de Christus, het Woord dat vlees wordt en in Wie Gods liefde zich totaal uitspreekt. Daarom is het grond-verlangen en de diepste roeping van de mens om op dat woord in te gaan, er op te reageren: *ant*-woord. In die actieve reactie op Gods spreken begint ons menselijk gebed. Het behoort daarom wezenlijk bij ons geloof en bij ons christelijk leven. Na momenten van stilte, na te hebben geluisterd naar het Woord in de Schrift en in de geschiedenis, voelt een

gelovig mens zich gedwongen te reageren, te antwoorden en te bidden vanuit de grond van zijn of haar hart en vanuit het fundament, het diepste van ons leven. Het gebed behoort dan ook tot het wezen van het christelijk geloof en staat geschreven in het hart van iedere kerkelijke zending, of het gaat om actief apostolaat of om leven in verborgen beschouwing. Juist naar aanleiding van Theresia van Lisieux en de – even als zij jeugdige karmelites – de zalige Elisabeth van de Dijon, heeft de theoloog Hans Urs von Balthasar daar reeds omstreeks 1950 enkele essays aan gewijd, later gebundeld onder de titel *Schwestern im Geist*. De meest consequente vorm van liefde, zo benadrukt hij, is totaal voor de Heer leven, in absolute overgave aan God. Alle kerkelijke roepingen komen daarin samen en vullen elkaar aan ten dienste van het ene Lichaam van Christus, de Kerk als heilsinstrument van Gods trouwe liefde (vgl. CKK 826). Daarom is het niet verwonderlijk dat we van Jezus vernemen dat Hij de mensen leerde “dat zij steeds moesten bidden en daarin niet versagen” (Luc. 18,1).

Gebed als levensbron

Voor de heiligen is het gebed niet allereerst een uiterlijke plicht, maar veeleer een innerlijke vanzelfsprekendheid. Allen zijn ze vol van Christus en ze zijn bewust vervuld van het leven als geschenk en *gave* van God. ‘Alles is genade’ merkt Thérèse van Lisieux op.

Dus zijn ze ook vervuld van het verlangen om aan dat besef uiting te geven door God te loven, te prijzen en te danken. En door zich in grenzeloos vertrouwen tot Hem te richten in smeekgebed, in voortdurende voorbeden en met nimmer aflatende woorden van overgave. "Mijn God en Vader, ik verlaat mij op U. Doe met mij wat U behaagt" bidt de zalige Charles de Foucauld (+1916), die zich daardoor aansluit bij Jezus die zich biddend richt tot Zijn en onze Vader, door te zeggen: "Uw wil geschiede op aarde, zoals in de hemel". De zalige Moeder Theresa (+1997) wijst er bij herhaling op dat haar zusters dagelijks enige tijd in aanbidding moeten doorbrengen bij Jezus in het Allerheiligste. Zij doet dit vanuit het besef: alleen wie langdurig stil is, waakt en bidt bij Hem, die alleen zal de kracht en de volharding vinden om Christus te (blijven) herkennen in de lijdende medemens.

De tweede prelatie van de heiligen verbindt daarom hun voorbeeld en hun voorpraak met elkaar, alsof het gaat om één zelfde beweging van liefde en geloof, welke van Jezus uit gaat en op de mens en diens wereld gericht is. Kortom, het gebed is de hartslag van het christelijk geloof en het garandeert bij uitstek de vitaliteit van onze Kerk. Het is de bron van ons christelijk bestaan. Niemand is daarvan zo sterk overtuigd als Maria en de andere heiligen, dat wil zeggen degenen die altijd dicht in Gods nabijheid leven.

Mgr.Drs. Joris Schröder

Over de auteur

Mgr.Drs. Joris Schröder is spiritueel van het Sint-Janscentrum.

De verborgen schat en bekering van de heilige Franciscus van Assisi

Franciscus van Assisi (1181-1226) is een van de populairste heiligen van de christelijke wereld. Al tijdens zijn leven werd in Europa rondverteld dat hij naar de Sultan in het Midden-Oosten was getrokken om die tot het evangelie over te halen en zo een vreedzaam einde te maken aan de kruistochten. Men zei dat hij tot vogels preekte en niet bang was om in barre armoede te leven. Honderden, ja duizenden jongemannen kwamen naar hem toe om mee te doen en minderbroeder te worden.

In 1228, twee jaar na Franciscus' dood, werd hij heilig verklaard. De paus, Gregorius IX (1227-1241), stond zeer sympathiek tegenover de orde der minderbroeders vanaf het moment dat hij als kardinaal Franciscus had leren kennen.

In de jaren die volgden, bleven de minderbroeders onverminderd populair. De losse, ongeorganiseerde broederschap ontwikkelde zich steeds meer tot een gestructureerde orde. De rondtrekkende broeders werden paters in kloosters die de burgers in Europa maar al te graag voor hen bouwden. De groei ging gepaard met crisis, waarvan de meest geruchtmakende de afzetting was van broeder Elias als generaal minister, opvolger van Franciscus (1239).

Kortom we weten al veel van deze heilige, maar hoe is eigenlijk zijn bekering tot stand gekomen?

De jonge Franciscus

Het verhaal van deze heilige begint in Assisi, een stad in het dal van Spoleto (Italië). Daar leefde een man genaamd Franciscus, die van jongs af aan door zijn ouders los-

bandig en volgens de nutteloze gebruiken van het aardse leven was opgevoed. Doordat hij hun ellendige levenswandel en gewoontes lange tijd had overgenomen, was hij alleen maar nuttelozer en losbandiger geworden. En terwijl Franciscus zich in zijn jeugdige overmoed nog volop liet opstoken in zonden, en zijn ontvankelijke leeftijd hem er ongegeneerd toe dreef zijn jeugdige rechten voor zich op te eisen, en hij ongetemd door het gif van de oude slang werd geïnfecteerd, was daar plotseling de rede of liever de redding Gods over hem. Deze probeerde hem van zijn dwaling terug te roepen door zijn geest angst in te bezemen en zijn lichaam met ongemak te bezoeken, overeenkomstig het woord van de profeet: 'Zie, Ik ga met dorens uw weg versperren, met een muur ga Ik hem insluiten' [Hos 2,8]. En zo werd Franciscus lange tijd door ziekte geplaagd, zoals weerbarstige mensen verdienen, die bijna niet anders dan door straf ten goede keren.

Redding door God

Toen begon hij andere dingen dan gewoonlijk bij zichzelf te overdenken. Eindelijk was hij enigszins hersteld, en leunend op een stok probeerde hij door zijn huis op en neer te lopen om aan te sterken. Op een dag voelde hij de tijd gekomen om naar buiten te gaan, en hij bekeek de omgeving nu met grotere

interesse dan voorheen. Toch konden het natuurschoon op het land, de schoonheid van de wijngaarden en al wat verder mooi is om te zien, hem in het geheel niet bekoren. Hij verbaasde zich over zichzelf en vond de liefhebbers ervan uiterst dom.

Vanaf die dag begon hij een minder hoge dunk van zichzelf te hebben en een afkeer te krijgen van alles wat hij tot dan toe had bewonderd en liefgehad. Maar nog niet volledig en oprecht, omdat hij nog niet vrij was van de banden der ijdelheid en het juk van de kwaadaardige slavernij nog niet van zijn nek had geschud. Het is immers verdraaid moeilijk gewoontes op te geven.

En waar de ziel eenmaal door en door vertrouwd mee is geraakt, dat wordt niet gemakkelijk losgelaten. Lang nadat zij gebroken heeft, keert de ziel terug naar het onderricht van weleer, en veelvuldig gepraktiseerde tekortkomingen worden meestal tot een tweede natuur.

God beproeft Franciscus

Franciscus probeerde zich dan ook nog aan de hand Gods te onttrekken, en toen het meer de goede kant met hem opging, vergat hij geleidelijk aan de vaderlijke terechtwijzing en dacht hij weer aan wereldse dingen. Omdat hij niet op de hoogte was van de bedoeling die God met hem had, stelde hij zich voor dat hij grootse dingen zou gaan presteren op het gebied van wereldse eer en roem. Een edelman uit Assisi trof namelijk niet geringe militaire voorbereidingen en kondigde door zucht naar ijdele roem opgeblazen af dat hij naar Apulie zou oprukken om zijn kapitaal en reputatie te vergroten.

Toen hij hierover hoorde, sprak Franciscus, die in afkomst en rijkdom voor hem onderdeed, maar hem in edelmoedigheid en vrijgevigheid de meerdere was, met hem af om mee te gaan, omdat hij nog lichtzinnig en bepaald overmoedig was. Maar toen Franciscus zich met volle overgave had gewijd aan de uitvoering van dit project en hij vol verlangen snakke naar de expeditie, bezocht hem op een nacht in een visioen met de zoetheid der genade de Heer, die

hem al eerder met gesel van het recht geslagen had [Heb 1,8]. Omdat hij zo begeerig was naar roem, verleidde en verhieft de Heer hem door het toppunt van roem te suggereren. Hij meende dat zijn hele huis vol stond met de wapens van een ridder: zadels en schilden, lansen en ander materieel. Vol vreugde vroeg hij zich in stilte af wat daar de bedoeling van was. Gewoonlijk zag hij namelijk in zijn huis in plaats van dat soort dingen stapels stoffen voor de verkoop. En toen hij zich in niet geringe mate verbaasde over deze plotselinge omslag, werd hem te kennen gegeven dat al deze wapens voor hem en zijn ridders waren. De volgende ochtend werd hij wakker, en hij stond goedgehumeurd op, want hij bedacht dat het visioen grote voorspoed in het vooruitzicht stelde en was er gerust op dat zijn tocht naar Apulie gunstig zou verlopen.

Hij wist immers niet goed wat hij zei en gaf zich nog geen rekenschap van het geschenk uit de hemel. Desondanks beschikte hij over aanwijzingen dat zijn interpretatie van het visioen niet de juiste was. Hoewel het een zekere gelijkenis met de gang van zaken vertoonde, kon hij nu toch niet de gebruikelijke vreugde over de loop der gebeurtenissen opbrengen. Hij moest namelijk geweld aandoen om zijn plannen te volvoeren en de gewenste tocht ten uitvoer te brengen. Op een inderdaad mooi moment komen wapens hier voor het eerst ter sprake, en zeer toepasselijk worden ze uitgereikt aan een ridder die tegen een

welbewapende sterke zal strijden om als een nieuwe David in naam van de Heer der heerscharen Israël te bevrijden van de aloude smaad van zijn vijanden [Luc 11,21].

Franciscus gehoorzaamt aan God

Geestelijk, maar niet lichamelijk veranderd wilde Franciscus niet meer naar Apulie afreizen, en hij probeerde zijn wil op die van God af te stemmen. Daarom trok hij zich een tijdje terug uit zijn drukke wereldse beslommingen en probeerde hij in zijn innerlijk plaats te maken voor Jezus Christus. Verstandig zakenman als hij was, verborg hij de parel die hij gevonden had voor de ogen van mensen die deze toch niet serieus namen, en hij deed in stilte zijn best de parel te kopen [Mat 13, 44-46] door al zijn bezittingen te verkopen.

Nu leefde er in Assisi een man op wie hij meer dan op alle anderen gesteld was. Het was een leeftijdsgenoot en hun langdurige vriendschap, gebaseerd op wederzijdse genegenheid, bracht Franciscus ertoe vertrouwelijke onderwerpen met hem te bespreken. Hij nam hem dan ook dikwijls mee naar afgelegene en voor overleg geschikte plaatsen en vertelde hem dan

dat hij een grote en waardevolle schat gevonden had. Zijn vriend was daarover zeer verheugd en ging telkens wanneer hem dat gevraagd werd graag met hem mee, omdat hij er met plezier meer over wilde horen. Nu bevond zich buiten de stad een grot, waar ze vaak naartoe gingen om samen over de schat te praten. Terwijl zijn vriend buiten wachtte ging Franciscus, de man Gods, die door zijn heilig voornemen al een heilige geworden was, dan de grot binnen, en daar bad hij met een nieuwe en bijzondere bezieling tot zijn Vader die in het verborgene is [Mat 6,6]. Hij stond erop dat niemand erachter kwam wat daar binnen gebeurde, hield wijselijk omwille van het goede dat hem overkomen was het betere verborgen, en vroeg God alleen om raad over zijn heilig voornemen.

Zo bad hij vroom tot de eeuwige en ware God om hem zijn weg te wijzen en hem te leren zijn wil te volbrengen. Hij werd er zeer diep door aangeraakt en kon niet rusten voor hij in daden had omgezet wat hij in zijn hart had opgevat. Heel verschillende emoties, die hem van zijn stuk brachten omdat hij er niet op was voorbereid, volgden elkaar in snel tempo op. Hij brandde van binnen door een innerlijk vuur en kon voor de buitenwereld niet meer verbergen dat zijn geest had vlam gevat. Hij had er intens berouw over dat hij zo vreselijk had gezondigd en de ogen van de goddelijke majesteit had getart [Jes 3,8].

Zijn vroegere en tegenwoordige fouten deden hem nu geen plezier meer, maar toch

Bidden tot de eeuwige en ware God

had hij er nog geen volledig vertrouwen in dat hij ze in de toekomst zou kunnen vermijden. Om die reden had hij het er zo moeilijk mee dat het leek alsof er iemand anders uit de grot naar buiten kwam dan ernaar binnen was gegaan, wanneer hij zich weer bij zijn vriend vervoegde.

Totaal bezielde door de Liefde

Toen hij evenwel op een dag wel heel intensief op Gods barmhartigheid had aangedrongen, toonde God hem wat hij moest doen. Dit teken vulde hem met zo grote vreugde dat hij zich van blijdschap niet meer kon beheersen en er zonder het te willen tegenover de mensen over jubelde. Maar ook al kon hij vanwege de grote be-

zieling door de Liefde niet meer zwijgen, toch sprak hij voorzichtig en in raadsele. Zoals hij het met zijn boezemvriend over een verborgen schat had gehad, zo probeerde hij ook tegen anderen beeldend te spreken. Hij zei namelijk dat hij niet naar Apulie wilde gaan, maar in zijn eigen stad hoogstaande en grootse dingen zou gaan doen. Iedereen dacht natuurlijk dat hij wilde gaan trouwen, en vroeg hem: 'Ga je in het huwelijksbootje stappen, Fransiscus?' Hij antwoordde dan: 'Ik zal een edeler en mooiere bruid trouwen dan jullie ooit hebben gezien, die boven alle anderen uitsteekt in schoonheid en in wijsheid.'

En die onbevleete bruid Gods is het ware evangelische leven waartoe hij zich bekeerde, en die verborgen schat is het rijk der hemelen [Matt 13,44], dat hij met zo'n groot verlangen heeft gezocht. Een evangelische roeping moest immers noodzakelijk worden vervuld in hem, die in geloof en in waarheid de dienaar van het Evangelie zou zijn.

Marnix Wijntje

Over de auteur

Marnix Wijntje is eerste jaars seminarist aan het Sint-Janscentrum. Hij is afkomstig uit Dordrecht (1985) en heeft na de middelbare school jaren op de binnenvaart door Europa gevaren.

Grignion de Montfort (1673-1716)

Inleiding

Een van de grote heiligen wiens gedachtegoed een grote invloed geniet in de huidige spiritualiteitsbeleving, is de heilige Louis-Marie Grignion de Montfort. Hoewel Grignion als het ware voor velen een onbekende tussen de heiligen is, is het woord dat hij altijd met de grootste vurigheid en met de zuiverste liefde verkondigde doorgedrongen in alle lagen van Kerk. Op tal van plaatsen en gemeenschappen van allerlei slag begint men dagelijks de dag met de toewijding tot de allerheiligste Maagd en wel met de woorden uit één van zijn gebeden.

Wie is de H. Louis-Marie Grignion Montfort?

Grignion wordt op 31 januari 1673 geboren in het plaatsje Montfort-la-Cane, nu Montfort-sur-Meu, in Frankrijk. In het jaar 1700 wordt hij priester gewijd. Als priester en ook als seminarist leeft hij slechts van de Voorzienigheid, wiens hulp hem nooit zou ontbreken. Hij wordt volksmissionaris en trekt van parochie tot parochie. Sommigen zien in hem een 'man Gods' en anderen proberen hem op allerlei manieren te dwarsbomen. In het jaar 1706 gaat hij naar de paus om de vragen wat hij moet doen, om zo meer duidelijkheid te krijgen wat God van hem vraagt. Hoewel Grignion het liefst naar de missie zou gaan, vraagt de paus hem zijn apostolaat in Frankrijk voort te zetten.

Als een echte volksmissionaris trekt hij

rond, maakt veel mee en uiteindelijk tracht men hem zelfs te vergiften (rond het jaar 1712/1713). Hoewel hij het overleeft is zijn gezondheid voor altijd geschonden. Na dit voorval schrijft Grignion zijn meest beroemde boek: "Verhandeling over de ware godsvrucht tot de heilige Maagd" (ook wel 'de Ware Godsvrucht' genoemd).

Op 28 april in het jaar 1716 sterft Grignion tijdens een volksmissie in St-Laurent-Sur-Sèvre en wordt hij aldaar in de parochiekerk begraven. In 1888 wordt hij door paus

Leo XIII zalig verklaard en in 1947 wordt hij heilig verklaard. In 1996 wordt hij op de universele kalender van Kerk geplaatst: zijn gedachtenis vieren we op 28 april. Verder mogen we niet vergeten dat Grignion vele dochters en zonen heeft: de dochters der Wijsheid en de Montfortanen.

Zijn gebedsleven

Grignion leefde altijd in de geest (van geloof) en daarom mogen we zeggen dat heel zijn leven een gebed was. We zullen slechts enkele punten kunnen aanstippen uit zijn geestelijk leven, echter er vanuitgaande dat Grignion zelf beleefde wat hij aan anderen met vurigheid verkondigde.

Het totale vertrouwen op de allerheiligste maagd Maria

Louis-Marie zag als het ware in Maria de verpersoonlijking van de Voorzienigheid en zijn vertrouwen op haar is iets dat zijn hele leven kenmerkte. Hij schreef:

“Ik ben van haar geheel afhankelijk, daarvoor meer aan God gewijd; Alles laat ik aan haar zorgen: lichaam, ziel en zaligheid.”¹

In alles nam hij zijn toevlucht tot zijn heilige moeder, zowel in tijdelijke als geestelijke noden: “*Vol vertrouwen in de allerheiligste Maagd, zoals een kind dat heeft in zijn goede moeder. In grote eenvoud, met overgave en tederheid neemt zo iemand*

zijn toevlucht tot haar bij al zijn stoffelijke en geestelijke noden. Altijd en overal... bij alles wat hem naar lichaam of ziel kan overkomen is Maria steeds zijn toevlucht.”²

Maria levend in zijn

Maria, onze toevlucht

hart

De heilige Maagd leefde in zijn hart en in haar trad hij dikwijls binnen als in een mystieke tempel. Hier zocht hij dikwijls zijn toevlucht en legde zijn lijden als een offer neer op Maria, het altaar van God. Veel beelden gebruikte hij om deze mystieke realiteit uit te drukken en hij noemde Maria: het paradijs van de nieuwe Adam, het levend tabernakel van de godheid, tempel van de Allerheiligste Drie-eenheid, mystieke stad van God, het altaar van God, Toren van David, een heilig rustaltaar, etc... Omdat hij leefde in Maria kregen al deze beelden een zeer diepe betekenis en drong hij er heel diep in door.

“Wanneer we door onze getrouwheid deze uitzonderlijke genade verkregen hebben, moeten we in het heerlijk binnenste van Maria met welbehagen ons verblijf vestigen, er in vrede tot rust komen, er vol vertrouwen ons steunpunt vinden, ons er vei-

lig verschuilen en ons er onvoorwaardelijk in verliezen.”⁴³

“Hoe gelukkig toch is een mens die alles aan Maria heeft geschonken, in alles en voor alles op haar vertrouwt en zich in haar verliest.”⁴⁴

In een commentaar op het leven van Esau en Jacob schreef hij over het inwendige leven dat zoveel kostbaarder is, dan de grootste prestaties in een geest van uitgekeerdheid:

“Hun broeders en zusters arbeiden soms met veel kracht, bedrevenheid en succes voor het uiterlijk, met lof en instemming van de wereld. Maar de uitverkorenen be-

seffen door het licht van de heilige Geest dat er veel meer roem, voordeel en vreugde gelegen is in het leiden van een verborgen en ingekeerd leven met Jezus Christus, hun voorbeeld, in volstreekte en volmaakte onderwerping aan hun moeder. Dat is hun veel meer waard dan uit eigen kracht in de wereld natuurlijke en bovennatuurlijke wonderwerken te verrichten, zoals zoveel Esau doen. De glorie voor God en de rijkdom voor de mens bevinden zich **in het huis van Maria**.”⁴⁵

Maria Middelaars

Grignion steunde nooit op eigen verdiensten om naar God te gaan, maar altijd steunde hij op de verdiensten, deugden en de voorspraak van Maria. Dit is God veel welgevalliger, want het is een teken van nederigheid. Willen wij iets aan God aanbieden, dan het liefst door Maria:

“Als wij uit heilig ontzag niet rechtstreeks tot Jezus Christus durven naderen wegens Zijn oneindige grootheid of wegens onze eigen nietigheid en zonden, laten wij dan gerust de hulp, de voorspraak inroepen van onze moeder Maria. Zij is goed en teder; zij heeft niets strengs of schrikwekkends, niets wat al te hoog of oogverblindend is. In haar zien wij iemand van onze eigen soort. Zij is niet de zon die onze zwakke ogen met haar felle licht zou kunnen verblinden, maar zij is mooi en mild als de maan, die haar licht van de zon ontvangt en het mildert en aanpast aan ons beperkt vermogen.”⁴⁶

Alles Voor Jezus door Maria

Uit zijn enorme liefde tot Maria verrichtte hij veel daden voor haar en door haar voor Jezus. God is ons laatste doel, maar Maria is ons naaste doel, zo leerde hij. Daarom zei hij ook: *“Dikwijls moet men uit de grond van zijn hart herhalen: O mijn beminde Meesteres, voor u begeef ik mij hierheen of daarheen, verricht ik deze of gene handeling, verdraag ik dit leed, deze belediging.”*⁷

Slot

Veel heb ik nu gezegd, nog zeer veel meer heb ik onbesproken gelaten. Grignions leer inzake de Mariadevotie is bedoeld voor onze tijd, opdat Maria meer en meer in de harten zou leven. Het is dan ook niet verwonderlijk dat zijn werk zeer veel invloed geniet in de Kerk van vandaag: priester Poppe, paus Johannes Paulus II zijn enkele heiligen, al dan niet heiligverklaard, die uit zijn werken grote vruchten hebben geplukt.

1. J.-M. Texier smm, De gelukzalige Louis-Marie Grignon de Montfort, Leuven 1924, blz. 26
2. Louis-Marie Grignon de Montfort, de Ware Godsvrucht (vert. Montfortanen van de Belgisch en Nederlandse provincie), Leuven 1998, blz. 60-63, nr. 107
3. O.c., blz. 60-63, nr. 107
4. O.c., blz. 199, nr. 179
5. O.c., blz. 211, nr. 196
6. O.c., blz. 85, nr. 117
7. Louis-Marie Grignon de Montfort, Maria's Genadegeheim, Thorn z.j., Blz. 17. Dit boekje is te verkrijgen bij Foyer de Charité Marthe Robin, Onder de Bomen 2, 6017 AL Thorn.

Bart Theunissen

Over de auteur

Bart Theunissen (1979) is afkomstig uit Ittervoort (Bisdom Roermond) volgt sinds september 2011 de priesteropleiding aan het Sint-Janscentrum.

San Juan de la Cruz

Voor dit kringblad wil ik graag de Spaanse mysticus *San Juan de la Cruz*, beter bekend als de H. Johannes van het Kruis onder de aandacht brengen. Niet alleen mijn liefde voor de prachtige Spaanse cultuur van de 16e eeuw maar ook mijn persoonlijke devotie voor een van Spanje's grootste heiligen maken hem tot een van mijn meest favoriete heiligen.

Persoonlijke omstandigheden

Johannes van het Kruis werd geboren op 24 juni 1542 als Juan de Yepes in Fontiveros, een dorpje in Oud-Castilië. Door zware armoede gekweld sterft enkele jaren na de geboorte van Johannes zijn vader. Moeder Catalina probeert door te weven genoeg geld bij elkaar te verdienen om haar drie kinderen naar school te kunnen laten gaan.

In de middag, als zijn moeder zit te weven en bidden in de voorkamer maakt Johannes zijn huiswerk naast een beeld van *María Purísima*. Hier komen

voor het eerst de woorden in hem op *Los Angeles son míos y la Madre de Dios!*, <de engelen en de Moeder van God behoren mij toe!> Zijn geloof is geboren.

21 jaar na zijn geboorte, in het jaar 1563 besluit Juan de Yepes in te treden bij de Karmelieten in het klooster van Santa Ana te Ávila. Hij krijgt hier de naam 'Juan de san Matías'. Als de prior hem vraagt wat hij verlangt antwoordt Juan zoals de Orde dat voorschrijft: "De barmhartigheid van God, de armoede van de orde en de samenleving van de broeders." Vanaf nu zal hij zelf als broeder door het leven gaan.

Opgegroeid in diepe armoede maar opgevoed te leven met een heilig vertrouwen in Gods voorzienigheid voelt hij zich thuis bij de streng ascetische en contemplatieve levenswijze van het klooster. De zaden voor zijn diepzinnige, mystieke benadering van Christus worden hier gezaaid. Jaren later zullen deze zaden uitgroeien tot geschriften die gerekend worden tot de grootste die de Spaanse mystiek kent, zoals zijn zeer beroemde 'Geestelijk Hooglied' (*Cántico espiritual*) en zijn bekende 'Donkere Nacht' (*Noche oscura*). In het 'Geestelijk Hooglied' is de spiritualiteit die gepredikt werd in zijn klooster duidelijk terug te zien. Het is een spiritualiteit van inkeer en contemplatie,

van zwijgzaamheid en stille eenwording met Christus. Ook in het klooster probeerden de monniken in stilte en geestelijke armoede het licht van Gods genade in hun hart te laten schijnen. Om een impressie te geven van de fijngevoeligheid van zijn geschriften en om te tonen hoe de man, die later Johannes van het Kruis genoemd zou worden, probeerde het onuitsprekelijke in woorden te vatten volgen hier enkele strofen uit het 'Geestelijk Hooglied':

*Mijn Welbeminde, het bergland,
De dichtbeboste, eenzame valleien,
Eilanden, nooit geweten,
De ruisende rivieren,
De fluistring van de strelendzachte winden.*

*De nacht, d'indringend-stille,
Voorafgaand aan het schemerlichte dagen,
Muziek van zuiver zwijgen,
Eenzaamheid vol van klanken,
Het avondmaal, dat kracht geeft
en verliefd maakt.*

De nacht en de stilte, twee van Johannes' grootste vrienden en in zijn werk telkens terugkerende thema's, zijn in bovenstaande tekst naar mijn mening op een prachtige manier beschreven. Het 'Geestelijk Hooglied' is een lied dat tussen een Bruid en Bruidegom gezongen wordt die elkaar de liefde verklaren in zeer poëtische

bewoordingen. De Bruid wordt gebruikt als symbool voor de ziel en de Bruidegom representeert Christus. De Bruid is verwond door de Bruidegom en is nu naarstig op zoek naar haar geliefde die haar deze zoete wond heeft toegebracht. Het thema van vereniging met God komt in meerdere van zijn werken terug waaronder de 'Bestijging van de berg Karmel' (*Subida del monte Carmelo*) en de 'Levende vlam van liefde' (*Llama de amor viva*). Het streven naar eenwording met God vormt het hart van de spiritualiteit van Johannes van het Kruis. Hij beschouwt de eenwording, de ontmoeting met God als het hoogst haalbare in dit leven. Volgens de heilige is dit tegelijkertijd een opgave van de mens en een gave van God. De mens moet alles in het werk stellen om door ascese en voortdurend gebed zich te openen voor Hem en God zal aanwezig worden in de ziel. Dat dit streven geen ijdel streven is beschrijft hij op mooie wijze in zijn 'Spreuken van licht en liefde':

Eenwording met Christus

*O Heer mijn God,
zult Gij U niet laten vinden door degene die U met een zuivere en eenvoudige liefde zoekt, als hij daarin smaak vindt en dit wil, daar Gij U toch eerst vertoont en hun tegemoet treedt die naar U verlangen? (Spreuken van licht en liefde, a 2.)*

Dat het zoeken en bereiken van God niet

iets is van zware inspanning alleen, maar ook een kwestie van overgave aan de nederigheid blijkt uit de volgende regels van hetzelfde gedicht:

Om op een ziel verliefd te worden, kijkt God niet naar haar grootheid, maar naar de grootheid van haar nederigheid. (Spreuken van licht en liefde, b 24.)

Johannes van het Kruis die volgens zijn tijdgenoten werd omschreven als zeker niet onaantrekkelijk was een man die had verzaakt aan alles wat met uiterlijk van doen had. In de harde leerschool van armoede en gebrek was hij tot de ontdekking gekomen dat slechts het innerlijk leven van de mens er toe doet. Dit innerlijk leven moest geheel en al toegewijd worden aan aanbidding en verheerlijking van en uiteindelijk de zalige eenwording met God.

Kerkelijke omstandigheden

Johannes van het Kruis was een van de grote hervormers van de Kerk in het Spanje van de 16^e eeuw, de zogenaamde *Siglo de Oro* <Gouden Eeuw>. Om te kunnen concurreren met andere kloosterordes uit die tijd zoals die van de Dominicanen en Augustijnen en om verzekerd te zijn van voldoende toetredingen waren in de loop der jaren de regels van de orde veel milder geworden dan bij de oorspronkelijke oprichting. Samen met zijn tijdgenoot de 'grote' Theresia van Avila kwam hij hiertegen in

het verweer. Zij vonden dat een zuivering van de bestaande Karmelietenkloosters en desnoods oprichting van enkele nieuwe kloosters nodig waren. Op grond van de regels zoals deze voor het eerst waren opgesteld door de religieuzen op de berg Karmel in het Beloofde Land stichtten zij in 1567 in het Castiliaanse dorp Medina del Campo het eerste klooster voor *Carmelitas descalzos*, <ongeschoeide Karmelieten>, het klooster van San José.

Slechts het innerlijk leven van de mens doet ertoe

De heersende orde van de toenmalige Kerk was het niet eens met de oprichting van het klooster en dit gebeurde dan ook zonder toestemming van de bisschop, mgr. Mendoza. Zijn grootste bezwaar tegen het oprichten van een klooster dat de oude regels wilde hanteren was dat deze inhielden dat het klooster geen vaste inkomsten mocht hebben en dus volledig aangewezen zou zijn op giften. De bisschop wenste geen 'armeluis' klooster in zijn welvarende bisdom en zodoende stichtte de heilige Theresia 's nachts de religieuze gemeenschap in het geheim.

De heilige Johannes werd later biechtvader van het eerste klooster waar Theresia ooit gewoond had en waar zij sterke her-

vormingen had doorgevoerd, het klooster van de *Ercarnación*, <Incarnatie>. De vijandigheid van de gevestigde Kerk jegens de Karmelieten blijkt wel uit herhaalde tegenwerking van vele kloosterstichtingen in het zuiden van Spanje. Het komt zelfs zo ver dat Johannes opgepakt en gezeseld wordt. Tijdens zijn gevangenschap in Toledo komt hij tot het daadwerkelijke schrijven van zijn mystieke meesterwerken. Na een leven van contemplatie en innig gebed is de gevangenschap voor hem eerder een verdieping van de eenwording met Christus, dan een vrijheidsberoving. Enkele strofen uit de 'Donkere Nacht' geven een impressie van zijn beleving van de opsluiting. Hoewel hij spreekt over een 'donkerste der nachten', maakt hij door een ogenschijnlijke tegenstelling duidelijk dat juist in de duisternis de liefde gevonden kan worden:

*Die donkerste der nachten,
Mijn hakend hart ontvlamd in
liefde-dromen,
O diep-verblijdend trachten!
Ging 'k uit, door geen vernomen,
Want heel mijn huis was reeds tot rust
gekomen.*

Ter commentaar op zijn 'Donkere Nacht' heeft Johannes van het Kruis geschreven dat de duisternis waarin de ziel verkeert door God verlaten lijkt. Dat in de gevangenschap God zo ver weg staat van zijn wezen dat het lijkt alsof hij in de steek gelaten is door de Allerhoogste.

Toch is dit slechts een 'lijken', aldus Johannes. Juist in de nacht van beproeving is God meer nabij dan ooit en Hij verwondt de ziel door hem verloren achter te laten alleen opdat de ziel nog vuriger aangespoord wordt om op zoek te gaan naar de 'verloren' God en zodoende genezing van zijn wonden te krijgen. Deze zelfde metafoor van een God die zijn Beminde, de ziel, alleen en zoekend achterlaat komt ook terug in het 'Geestelijk Hooglied' waarin de vergelijking wordt gemaakt tussen de Heer en een hert. Zoals het hert dat zich tussen 'bossen en struwelen' verschuilt, zo verschuilt de Heer zich voor degenen die Hem zoeken. Toch blijkt uit zijn geschriften dat de Heer zich uiteindelijk ook altijd laat vinden door de volhardende zoeker. En dat dit vinden, of beter gezegd wedervinden, het doel van elk menselijk handelen zou moeten zijn om al hier op aarde een voorproef te mogen ontvangen van de werkelijke eenwording met God in het Hemelse Jeruzalem, wanneer God 'Alles in allen' zal zijn en waarbinnen geen onderscheid meer gemaakt zal worden tussen de Heer en zijn Bruid.

Houding ten opzichte van de wereld, de cultuur en de geschiedenis

Over de houding van de heilige Johannes van het Kruis ten opzichte van de wereld kan vrij kort gesproken worden omdat hij op dit punt behoorlijk eenduidig is.

Dit blijkt wel uit zijn beschrijving in de 'Bestijging van de berg Karmel', waarin onder meer de verhouding van het aardse ten opzichte van het goddelijke uiteen wordt gezet:

Om te geraken tot het bezit van alles – wil niets bezitten.

Om te geraken tot alles zijn – wees niets.

Om ten koste van alles tot het Al te komen – moet ge u van alles ontdoen omwille van het Al.

Als ge eenmaal tot het bezit komt van het Al – moet ge het vasthouden zonder iets anders te willen.

Al wat op aarde is, beschouwt de heilige als zonder waarde. Bezit, ambitie, wereldse rijkdom, macht, het zijn allemaal uitwassen van een menselijke streven waarmee de ware zoeker naar God moet breken om tot de volle eenwording te komen. Misschien is de houding van Johannes ten opzichte van de wereld niet zozeer vijandig maar eerder onverschillig. Een soort onverschilligheid die hem het bestaan van een aardse werkelijkheid haast doet vergeten en die hem

in staat stelt tot de toppen van mystieke contemplatie door te dringen. Hij plaats Christus zodoende niet zozeer tegenover de natuur maar eerder boven de natuur.

Samengevat

De mysticus Johannes van het Kruis laat zich primair kenmerken door een proberen te verwoorden van het zoeken naar en vinden van een eenwording met God. Hij wil in dit proces benadrukken dat voor deze ontmoeting tussen God en mens zowel menselijke als goddelijke inspanning vereist is. De omstandigheden waarin Johannes is opgegroeid, die voornamelijk getekend waren door armoede en diepe geloofsvigheid, hebben er mede toe bijgedragen dat Johannes al op vrij jonge leeftijd een armoede van geest bezat en besloot in te treden. De armoede van geest en zijn verbondenheid met God komen uitdrukkelijk naar voren in zijn geschriften en maken volgens velen van hem niet alleen een groot heilige, maar ook een groot poëet.

Pieter Zimmermann

Over de auteur

Pieter Zimmermann is geboren 1980 te 's-Hertogenbosch. Hij heeft Spaans gestudeerd in Utrecht en volgt momenteel het 1e jaar theologie aan het Sint-Janscentrum.

De heilige Aloysius Gonzaga (1568-1591)

Wanneer men mij vraagt naar een van mijn favoriete heiligen, gaat mijn persoonlijke voorkeur uit naar de meest eenvoudigen van hart. Mensen die meestal van weinig of gener waarde betekenden voor de wereld waarin ze leefden, zoals Gemma Galgani, Bernadette Soubirous, zuster Faustina, Franciscus van Assisi, zuster Josepha Menendez, Moeder Teresa, pastoor van Ars, etc. Anderzijds moet ik toegeven een zwak te hebben voor Jezuïtische heiligen. In het algemeen treffen we bij de heiligen uit de Jezuïetenorde een sterk gevoel van overtuiging, van ijver en vooral van trouw aan Christus en de Kerk aan. Als het ware zijn ze door de Jezuïtische spiritualiteit als potloden gescherpt doorheen hun vorming. Gedreven om het geloof in Christus Jezus uit te dragen in de verre landen, alsook in het opvoeden van opgroeiende jongeren en het geestelijk bijstaan van vrouwelijke religieuzen, hebben de paters Jezuïeten in de loop der vele jaren bewezen 'het zout der aarde' te zijn geweest. Het bevorderen van de heilig Hart- en de Christus Koning-verering maken tevens deel uit van hun dienstwerk aan de mensen tot meerdere eer aan God.

De jonge prins Aloysius

Eén van de vele heiligen van de *Sociëteit van Jezus* is de heilige Aloysius Gonzaga. Aloysius werd als erfprins geboren op 9 maart 1568, uit een van de belangrijkste Italiaanse vorstenhuizen aan het Garda meer in het kasteel van Castiglione (Mantua). Aloysius Gonzaga behoort samen met de Poolse H. Stanislaus Kostka en de Vlaamse H. Johannes Berchmans tot de drie gekende jeugdheiligen bij de Jezuïeten. Deze laatste genoemde heilige was sterk onder de indruk over het leven van de reeds jong gestorven Jezuiet Aloysius.

Wanneer men over het leven van de heilige Aloysius leest, dan komt men inderdaad tot enige verwondering hoe deze rijkbegunstigde jonge prins uiteindelijk verkoos om zich steeds meer te verenigen met Christus.

De genade van God en mede zijn persoonlijke wil, heeft hem tot de heiligheid gebracht. Enerzijds was hij door Gods' voorrecht een uitverkoren ziel, anderzijds ziet men hoe sterk zijn innerlijk verlangen was voor het ware en zuivere dat hij in God kon vinden. Op zijn 15de sprak hij zijn diepste verlangen uit bij zijn biechtvader om in te treden bij de paters Jezuiten. Maar voor dit kon geschieden, moest Aloysius zich als het ware losrukken van zijn geboorterecht, zijn vader op te volgen als hertog van Castiglione. Van bij zijn geboorte lagen veel rijkdom en aanzien aan zijn voeten en was hij perfect geknipt voor deze functie, doch de levende Heer zag het liever anders. Ondanks dat Aloysius' geboorte moeizaam verliep, waardoor moeder of kind gevaar liepen te sterven, ondernam zijn godsvruchtige moeder Donna Martha Santena, waaraan hij wellicht deels zijn roeping te danken had, een pelgrimstocht samen met haar jonge prins naar O.L.Vrouw van Loretto. Aan het hof kreeg hij een gelovige opvoeding door zijn moeder en Del Turco, die voor de opvoeding van de kinderen aangesteld was.

Toen Aloysius drie jaar was, werden de Turken op 7 oktober 1571 verslagen bij de zeeslag bij Lepanto.

Een grootse overwinning op de steeds oprukkende Islam tot de Christelijke landen. De heilige paus Pius V voerde door deze zege het feest in van O.L. Vrouw van de Overwinning, die later het feest van de heilige Rozenkrans genoemd werd.

God zoeken en vinden in stilte en gebed

Aloysius' vader Ferrante kreeg van de opperbevelhebber Don Juan van Oostenrijk de opdracht om zo'n 3000 Italiaanse jonge krachten te verwerven om zich bij hem aan te sluiten in de strijd tegen de Turken. Door dergelijke opdrachten was vader vaak van huis weg. Al vanaf zijn 4^e jaar werd Aloysius door zijn vader meegenomen naar het kamp ter voorbereiding op zijn toekomstige functie. Vader vond zijn zoon een kwieke leerling en Aloysius kreeg allerlei kleine wapens als speelgoed om thuis soldaatje te spelen op het hof. De Heer die van strijdvaardigheid houdt, zal deze jonge overtuigde kracht stelselmatig naar zich toe trekken, want zowel Kerk als samenleving maakten in de 16^e eeuw, de eeuw van Reformatie en Contra-Reformatie, woelige tijden mee.

Geestelijke waarden

Op zevenjarige leeftijd, wat ongeveer gelijk zou staan met een 12-jarige Noorderling, begon zijn verstand te ontwaken, zijn gevoel voor verantwoordelijkheid ontwikkelde zich en kreeg hij oog voor geestelijke waarden. Het stemde zijn vader gelukkig en deze zag in hem een ideale staatsman in wording, een op en top politicus. Maar het diepe geheim om religieus te worden kon vader Ferrante nog niet ontwarren, laat staan iets ervan vermoeden. Aloysius had aanleg om goed te besturen. Deze eigenschap werd later ook in het noviciaat bij de Jezuïeten door zijn medenovicen snel waargenomen en men noemde hem daarom speels *'onze Generalino'!* (*onze jonge Generaaloverste*). Zijn roeping kon stilaan ontkiemen.

Zijn vader stuurde hem al vanaf zijn 8^e naar het hof van Francesco de Medici in Florence, de groothertog van Toscane, om zich te bekwamen in de vaardigheden die hij later als man van adel nodig had. Hoe oogverblindend het leven daar ook was, de kleine Aloysius had een bijzonder fijn gevoel voor wat echt en niet echt was, wat zijn hele leven zijn richtsnoer zal wezen en bepalen. Hij keek door de mooie aankleding der rijke façades, het gekonkel en geroddel, de vleiërijen en pluimstrijkerijen heen; proefde bij velen de opgeschroefde onechtheid en trok zich van dit alles zoveel mogelijk terug. In zijn persoonlijk gebed legde Aloysius op 9-jarige leeftijd zijn gelofte af van gehele toewijding voor het altaar van zijn

hemelse Moeder. Men moet zich bedenken, dat de jongens vooral in de Zuiderse landen op een leeftijd trouwden die ons als ongelooflijk onrijp voorkomt en werden de meisjes op reeds jonge leeftijd uitgehuwd. Bruidegoms van 14 en bruidjes van amper 12 jaar waren toen geen uitzondering. Als toekomstige kroonprins moet hij met dergelijke huwelijksaanzoeken geconfronteerd geweest zijn en begrijpen nu des beter dat hij aan het altaar van de Moeder Gods op reeds vrij jonge leeftijd de belofte van gehele toewijding deed.

Dienaar van de Heer

In de vele kastelen en hoven waar hij verblijven moest, zocht hij spontaan de huiskapel ervan op om daar in stilte en gebed bij de Heer te zijn. Hij bad heel graag de psalmen, onder meer de 7 boetepsalmen. Het huiselijk personeel ontdekten hem doorheen de spleten van het sierlijke houtwerk der wanden. Hoe langer, hoe meer kreeg hij een afkeer van het kasteelleven. Naarmate Aloysius' hart voor de Heer ging kloppen, voelde hij zich steeds minder thuis in deze ijdele wereld. Naar zijn eigen zeggen, is het beter dienaar te zijn van God, dan koning over heel de wereld. Maar hij vluchtte niet blindelings weg zonder doel, hij zocht zijn toevlucht voor het hogere, het zuivere. Zijn liefde voor de Heer begon, zoals bijna onvermijdelijk geschiedt, met de liefde voor de gekruisigde Jezus. In de huiskapel was hij vaak in gebed met een

kruisbeeld in zijn handen. Deze mystieke uitwisselingen zullen ongetwijfeld zijn ganse ziel ontbrand hebben tot steeds betere inzichten om zich verder aan God te geven. Een klein boekje over de Christelijke leer van Petrus Canisius, pater Jezuiet die later heilig verklaard zal worden, sprak hem geweldig aan en verrijkte zijn geloofskennis, waardoor hij op zijn beurt catechese gaf aan kleine straatjongeren uit zijn stad Castiglione. Niemand minder als de toenmalige kardinaal van Milaan Carolus Borromeus, bloedverwante van Aloysius en wie later ook heilig zal worden verklaard, ontmoette hij meermaals in zijn jaren van opgroeien. In de uitwisselingen voerden beiden elkaar naar een dieper geloof en heiligheid. Zo ontving Aloysius op z'n 12^e in Brescia zijn eerste Communie uit de handen van deze grote kerkleer. Op deze geestelijke weg voelde Aloysius zich sterk aangetrokken om aan verstervingen te doen, zichzelf niet te sparen om aan Christus gelijk te worden.

Door God geroepen

In 1581, werd hij rond zijn 13^e edelknaap aan het Spaanse hof van Filips II voor zijn verdere vorming, maar leefde toen al heel bewust verstorven. Later zou hij deze periode *'zijn omkeer naar de Heer'* noemen. Hoe Aloysius zich oefende in het opleggen van allerlei verstervingen, blijft een bijzondere deugd bij deze jeugdige heilige. In het licht van de Heer, beweerde hij van zichzelf *een verwrongen stuk metaal te zijn wat ge-*

leidelijk recht getrokken moet worden, en wat misschien nog wel zijn bekendste uitspraak is geworden.

Zijn groeiend verlangen naar het religieuze leven, zal hem uiteindelijk ertoe brengen zijn kostbaar geheim bekend te maken. Ofschoon moeder Donna Martha dit altijd gekoesterd heeft bij een van haar kinderen, viel het voor de beide ouders zwaar, vooral onaanvaardbaar bij vader Ferrante, die hij zou opvolgen. Precies omdat hij de trots van de familie was, kwam zijn vader in opstand. Om deze weerstand, die ongeveer drie jaar aanhield, lijkt mij het volgende toch de moeite waard te vermelden. Op een dag doorbrak Aloysius zijn gebed en uit eerbied voor zijn vader maar gegrepen door de levende Heer, zocht hij in huis zijn vader op en sprak duidelijke taal: *'Vader doe met mij, zoals ge verkiest, maar ik verzeker u, dat ik geroepen ben tot de Sociëteit van Jezus, en door aan deze roepstem weerstand te bieden, weerstaat ge gelijktijdig hierin God.'* Zonder te wachten op een wederantwoord, verliet hij vaders' kamer. Vader Ferrante zat in een tweestrijd en was diep getroffen en viel in droefenis hem dan toch niet langer te kunnen aanzien als waardige opvolger. Een korte tijd erna liet hij zijn geliefde zoon verstaan: *'Aloysius, je hebt mij in het hart gewond, wij zijn allen op u gesteld, maar wanneer God, zoals gij zegt, u roept, wil ik u niet langer meer tegenhouden. Ga waarheen gij denkt te moeten gaan en ik geef u daarvoor mijn zegen.'*

Brandend van vreugde waren in Aloysius' gedachten de teerlingen nu eindelijk geworpen en kon het juridisch proces van start gaan om de troonsafstand wettelijk te regelen ten gunste van zijn jongere broer Rodolfo. Maar voor dit geschiedt, zendt vader Ferrante de beide broers naar de Italiaanse hoven, in de hoop dat de vele vleierijen Aloysius op andere gedachten zouden brengen. Maar de jongen die het hof van de Medici's in Milaan had meegemaakt, zag alleen maar hetzelfde ijdele vertoon en bij thuiskomst was hij des te vaster besloten om zijn leven aan wezenlijke dingen te wijden. Aloysius kon op de brede weg van het leven zijn doel niet bereiken, overtuigd koos hij het smalle pad van het Evangelie te nemen. Met toestemming van de keizer nam Aloysius in 1585 afstand van zijn adellijke titels en erfenissen. Op die dag zei hij opgetogen en zinspelend op zijn broer, dat hij nu reeds de gelukkigste van de Gonzaga's was, want *ik ben er nu van af*.

Kort daarop trad Aloysius op z'n 17^e als novice in bij de Jezuïeten in Rome, waarbij hij inderdaad voor het beste deel heeft gekozen. Men zou kunnen zeggen dat Aloysius, de gekende parabel van de Rijke vrek en de arme Lazarus, in alle toonaarden heeft willen vermijden in zijn leven. Dit zal later nog duidelijker worden wanneer de jonge theologiestudent de pestlijders ging verzorgen in het ziekenhuis. Aloysius Gonzaga, rijk en machtig van afkomst, heeft zich deugdelijk vernederd door zelfverloochening en het dienstwerk voor de zieken

waardoor hij Christus gediend heeft. Wij kunnen echter veronderstellen, dat hij in zijn hart verlangde priester te worden, ofschoon dit niet kan bevestigd worden. Op zijn minst kunnen we zeggen dat Aloysius een voorbeeldig christen en een toegewijd religieus wilde worden.

Het leven van de jonge novice

Deze eigenschap placht hij van zijn vader Ferrante te hebben, die gewoon was te zeggen: welke levensbaan je ook verkiest, zie erop toe dat je daarin het uiterste bereikt. Het lag niet in Aloysius' aard tussenwegen te nemen, hij wist wat hij wilde en daarom kon hij zich nergens beter laten vormen dan bij de pas door de Spaanse heilige Ignatius van Loyola gestichte Jezuïetenorde. Naast de studie, aanvaardde hij de eenvoudigste huiselijke opdrachten in het noviciaat en werd hij uitgezonden om te gaan bedelen. Het was in die tijd naar alle gewoonte, voordat men zijn laatste geloften aflegde, deze nederige oefening gedaan te hebben. Aloysius die in vele koningshuizen vertoefd heeft, begaf zich met een oude toog in gezelschap van een oudere broeder op bedeltocht. Indien hij Christus niet ten volle zou verstaan hebben, zou hij dit ook niet gekund hebben. Zoals het goede Jezuïeten betaamt, bracht hij voor en na elke college een kort bezoek aan het Allerheiligste in de kapel.

Van nature bezat Aloysius een sterke wilskracht en ontzettende zelfbeheersing. In het besef, dat hij als een verwrongen stuk metaal zich moest plooiën naar het beeld van Christus, spaarde hij zichzelf niet en was hij redelijk rigoureuus. In een bewaarde brief van Aloysius, kan men duidelijk vaststellen hoe hij zich wilde toeleggen op verstervingen, met de reden hoe de wereld voortdurend zichzelf zocht en niet wat God wilt. Hij schrijft: *'Tot boetvaardigheid word ik opgewekt voor hen die steeds verder vervreemden van God.'*

Diep bewogen met het verdriet van Christus om zijn zielen, verlangde Aloysius deze schuld op zich te willen nemen en zichzelf aan te bieden als offerziel. Wie van ons zou eraan twijfelen dat de Heer dit niet van ons vraagt? Naar mijn bescheiden mening is de Heer Jezus steeds op zoek naar offerzielen, slachtoffers van zijn liefde tot herstel en bekering van zovele zielen die dreigen verloren te gaan. De levensverhalen van vele heiligen roepen dit telkens weer in ons op, zo ook Aloysius. Het behoort waar te zijn, dat Jezus Christus heel concreet te voorschijn komt in de heiligen.

Reinheid is de nederigheid van het lichaam

Aloysius Gonzaga mag best geprezen worden, mede zijn aanzienlijke afkomst dat hij toch tot zo'n diepzinnige gedachte kwam en hoe hij dit tijdens zijn korte leven in da-

den heeft omgezet. In het noviciaat leerde Aloysius' geestelijke leidsman hem vooral te matigen in de strenge religieuze praktijken waaraan hij in de loop der jaren zo aan gewend geraakt was. Aloysius kon uit zichzelf gemakkelijk vasten, wilde hij kost wat kost rein blijven en geselde zijn weerbarstig lichaam. Hij was ervan bewust dat het lichaam, mede het karakter, sterke verlangens bezaten die hem konden afhouden van zijn ideaal niet bewust te willen zondigen. Deze krachten wilde hij onderdrukken met behulp van dergelijke boetvaardigheden. De weerbarstigheid van het lichaam is van alle tijden, alleen wordt de praktijk van zelfkastijding afgedaan als een middeleeuws gebruik.

De heilige Aloysius wist waar hij aan toe was en het heeft hem geholpen het goede van het slechte, het zuivere van het onzuivere te onderscheiden. Aan alles wat zweemt naar onreinheid of onzedelijkheid, had hij lak aan. *Genoeg van alles wat ik gezien heb*, zei hij, *reinheid is de nederigheid van het lichaam*. Omdat hij zoveel wereldse glitter en daarbij horende immoraliteit gezien heeft tijdens zijn opgroeien en het niet langer meer kon aanschouwen, gaf hij blijk van waakzaamheid over zijn ogen. Als kind legde hij de gewoonte op neergebogen zijn weg te vinden, wat ze hem in het noviciaat enigszins probeerden af te leren door een stevige kraag in de hals in te brengen. Misschien verkreeg de jonge Aloysius daardoor een ietwat overdreven gewoonte, maar inhoudelijk valt wel iets te zeggen over het

waakzaam zijn met wat we zoals kunnen opvangen met onze ogen. Volgens Aloysius zijn de ogen *toegangsdeuren* tot onze ziel in ons. De heilige Aloysius zou in onze dagen bij bepaalde opzichten zich diep geraakt voelen. Een vriend schreef mij onlangs hoe hij de onkuisheid gekoppeld ziet aan andere zonden van hoogmoed, egoïsme, ongeduld, hebzucht. Terecht opgemerkt, want zoals de verschillende deugden elkaar aanmoedigen, zo delen ook alle ondeugden in hetzelfde oorspronkelijk kwaad; beiden ter beïnvloeding van de goddelijke ziel.

Geestelijke verdieping

Aloysius zijn lievelingsschrijvers waren de heilige Bernardus en de heilige Augustinus, waarin hij zijn geestelijk leven verdiepte. Beoefende godsvruchtige oefeningen en door vreugde omgeven, noemde hij bij het dekken van de tafels, de ene tafel *de tafel van de Heer*, de andere *de tafel van Maria* en de volgende tafel *de tafel van de engelen of Aartsengelen*,...

Aloysius had een bijzondere devotie tot de engelen. Volgens zijn biechtvader pater Robertus Bellarminus, degene die ook later heilig zal verklaard worden en uitgeroepen worden tot Kerkleraar, waren Aloysius zijn biechten kort, helder en zonder scrupules. De vele brieven die hij schreef, begonnen vaak, zoals St.-Paulus, met *'De vrede van Christus*,... Taalkundig was hij ook goed begaafd, zo kon hij Latijn, Grieks, Italiaans, Frans en Duits.

Jezuiet tot in de dood

Ruimschoots genoeg om in de jaren die voor hem lagen verantwoordelijkheid te nemen als jonge bekwame Jezuiet of een bijzondere missie te ondernemen in navolging van zijn vele medebroeders. Maar niets kan men voorzien of ondergaan, wanneer de Heer een beter plan op het oog heeft. Toen over Europa een pestepidemie woedde, liet Aloysius, uit medelijden bewogen, niet na de zieken te helpen verzorgen. Zo raakte hij daardoor zelf ziek en stierf hij godsvruchtig op 23-jarige leeftijd.

Zijn overste maande hem tot voorzichtigheid, daar er al genoeg jonge Jezuiten in opleiding het slachtoffer geworden van hun heldhaftigheid. Zo kon Aloysius naar het hospitaal van Maria Altijdurende Bijstand gaan, daar werden namelijk geen pestlijders of andere gevallen van besmettelijke ziekten heengebracht. Maar de eerste de beste patiënt die hij er verzorgde, bleek achteraf wel degelijk besmet te zijn. Snel lag hij met hoge koorts in bed en bij het Octaaf van Sacramentsdag ging Aloysius nog sterker achteruit en kondigde zijn dood aan voor de volgende dag.

Zoals de heilige Franciscus, wou Aloysius op de pure grond gelegd worden in zijn stervensuur, maar zijn oversten lieten dit niet toe. Bij het bidden van de litanie van het Allerheiligste Sacrament kreeg hij de heilige Communie. Hij was overtuigd bij het sterven meteen naar de hemel te gaan en op zijn sterfbed spoorde hij aan daar meer te kunnen doen voor de zaligmaking

van de zielen. De priester Antonio Gueffucci die hem geestelijk bijstond, bedekte de sterveling zijn hoofd met een mutsje, maar herhaaldelijk trok Aloysius dit met zijn weinige krachten af zeggende, dat hij in de armoede van Jezus' dood wil sterven en dit mutsje helemaal niet nodig had. Met het kruisbeeld in de hand en bij zijn laatste poging om de naam van Jezus uit te spreken, gaf hij de geest. Inderdaad, hij stierf toen het Octaaf van Sacramentsdag ten einde liep op 21 juni 1591. 14 Jaar later werd hij zalig verklaard in aanwezigheid van zijn moeder Donna Martha, door paus Paulus V. In 1726 werd Aloysius Gonzaga samen met zijn jongere medebroeder Stanislaus Kostka en Johannes van het Kruis, heilig verklaard door paus Benedictus XIII. Door paus Pius XI werd Aloysius in 1926 uitgeroepen tot patroonheilige van de Katholieke jeugd. In zijn daartoe bestemde toespraak, richtte de paus zich tot de jonge christenen met de woorden: *'Wie het zingenot slaafs volgt, laat het hogere leven in hem stelselmatig afsterven – Een mens die zijn instincten nooit iets weigert van wat ze vragen, gaat met de dag achteruit – Bemint de lichamelijke zuiverheid, die zo welgevallig is in de ogen van de Heer – Is zij ruimschoots aanwezig in uw christelijk leven, worden al de andere deugden beoefend; blijkt zij niet voldoende aanwezig te zijn, dan zijn ze allen wankelbaar wat de ziel geleidelijk verloederd – De deugd van de zuiverheid bevordert kracht aan de ziel en zelfs gezondheid aan het lichaam.'*

Hiervoor verwees de paus naar het boek *Wijsheid: 'Niemand kan zichzelf beheersen zonder de genade Gods.'* Daarom liggen onze verdiensten voornamelijk in *het streven met Gods' heiligmakende genade en niet zozeer in het resultaat.*

Aloysius ligt opgebaard in een schrijn onder een van de barokke altaren van de Sant' Ignazio in Rome. Zijn hulp wordt ingeroepen tegen oogziekten, pest en behoud van zuiverheid. Heilige Aloysius Gonzaga, legt in het hart van vele jongens en meisjes het verlangen de Heer te volgen in een Godgewijd leven van lofprijzing en boete, van oprechte inzet voor de naaste, tot meerdere eer aan God. Amen.

Geert van den Berghe

Bronvermelding:

'De roeping van Aloysius Gonzaga' door pater Martindale S.J.

Over de auteur

Geert van den Berghe (1968) uit Vlaams Limburg is brood- en banketbakker en priesterstudent – 2^e jaar Filosofie – aan het Sint-Janscentrum.

In memoriam

Bidden wij voor de overledenen van de gebedskring

Zr. P. Cooijmans,
Tilburg

Mw. van Hagen,
Helmond

Mw. H. van Heugten-van Bree,
Someren

Zr. C. Holthuizen,
Tilburg

Mw. A. Huntjens-Lemmerling,
Hulsberg

Mej. A. Janssens,
Tollembek (B)

Mw. C. van der Kolk,
Opperdoes

Mw. M.J.C. van de Langerijt-van Eeckhoven
Mechelen (B)

Mw. M.C.G.E.A. van Lieshout,
Eindhoven

Zr. Jacinta Marinus,
Uden

Mw. A.H.A. Mulder-Buyssen,
Malden

Dhr. A.J. Papavoine,
Thorn

Pater C.A.M. van der Pol,
Nijmegen

Zr. B. van Ruiten,
Tilburg

Dhr. W.A.C. Schijns,
Breda

Mw. M.T.J. Waegemakers-van Raak,
Loon op Zand

Dhr. J. Weima,
Groesbeek

Zr. Salesia Wissink,
Nuland

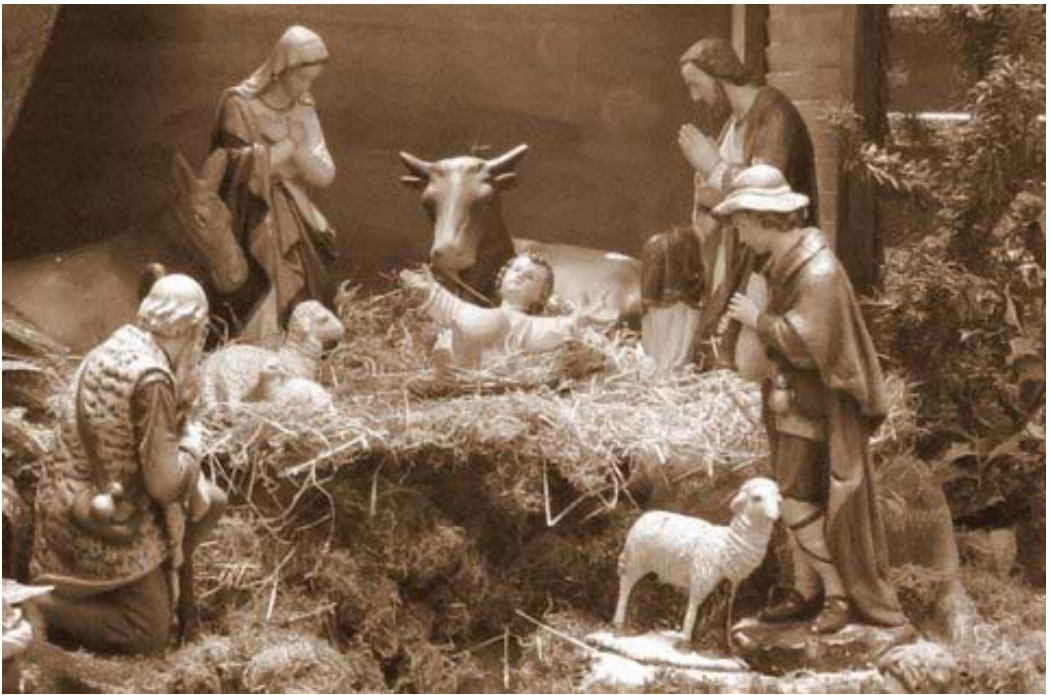
Dat zij mogen leven in eeuwigheid.

Maria en Jozef

*Ze schuilen samen in de stal,
het dierbaarst delend met elkaar -
haar pril geluk, zijn stille zorgen.
Daar, voor de wereld nog verborgen,
maakt God zijn woord van liefde waar
dat Hij die is eens komen zal.*

*Zien wij in hen alleen dat beeld?
Of tonen wij in onze tijd
haar groot geloof, zijn vast vertrouwen
dat in dat kind wij Hem aanschouwen
die uit het duister ons bevrijdt,
ons bange hart voor altijd heelt?*

N.A.L. van der Sluis, pr

Mgr. Drs. A.L.M. Hurkmans
bisschop van 's-Hertogenbosch
en
Mgr. drs. R.G.L.M. Mutsaerts
Mgr. dr. J.W.M. Liesen
Rector F.L.A. De Rycke
de seminariegemeenschap
het bestuur van de R.K. Instelling Sonnius

wensen u

***Een Zalig Kerstfeest &
een Gezegend Nieuwjaar!***

Gebeden

Gebed van

Thérèse van Lisieux	2
Aloysius Gonzaga	2
Sint Franciscus	4
Johannes van het Kruis	6
Grignon de Montfort	7

Sint-Janscentrum
's-Hertogenbosch

priesterseminarie
diakenopleiding
vormingscentrum

Thérèse van Lisieux

Leven van liefde
is geven zonder maat,
Zonder op aarde loon
te verwachten.

Ach, zonder tellen
geef ik, overtuigd
Dat je niet rekent
als je bemint.

Alles heb ik
weggeschonken
aan Jezus' Hart
Dat van liefde
overstroomt

Blij snel ik vooruit:
Als enige rijkdom blijft mij over:
Leven van liefde!

Aloysius Gonzaga

Jezus Rein

Mijn lichaam, t' moge het Uwe zijn.
Uw voorbeeld zal me sterken
me weinig te bevleken.
t' Wordt door U aan mij gevraagd,
ofschoon k' word er soms door geplaagd.

Verander daarom
mijn gedachten,
k' wens uw Wil
in mij te betrachten.
k' Wil U beminnen
boven al mijn zinnen,
sta mij bij
wanneer het moeilijk zij.

Ik weet het,
t' is een beetje sterven,
mezelf niet te bederven,
k' wil zo graag de hemel erven.
Laat niet toe U pijn te doen,
gewillig wijd ik mij daarom aan U toe.
t' Gaat vooral om het streven, het nooit op te geven,
mij steeds te vergeven,
uw genade weelderig mee te delen.

Wat ik ooit leerde 'rein te zijn',
t' blijft behouden, ook nu in mijn volwassen gelovig zijn.
k' Wil het zo verder doen mijn leven, het zal me lonen,
U iets moois terug te geven.

'Kuisheid' een zegen in Gods' ogen,
maar een dwaasheid in de hedendaagse oren.
Dit alles zal mij niet bekoren,
uw genade naar mijn vermogen.

Voor U Heer, wil ik nog steeds dat kind zijn... Jezus Rein,
uw heilige Wil te zijn.

*Naar de geest van de heilige Aloysius Gonzaga,
door Geert Van den Berghe – 2004*

Sint Franciscus

Heer,
maak mij een
instrument
van uw vrede.

Waar haat
het hart verscheurt,
laat mij liefde
brengen.

Waar wordt
beschuldigd,
laat mij
vergeving
schenken.

Waar verdeeldheid mensen van elkaar vervreemdt,
laat mij eenheid stichten.

Waar twijfel knaagt,
laat me geloof brengen.

Waar dwaling heerst,
laat me waarheid uitdragen.

Waar wanhoop tot vertwijfeling voert,
laat hoop doen herleven.

Waar droefenis neer-
slachtig maakt,
laat me vreugde bren-
gen.

Waar duisternis
het zicht beneemt,
laat me licht
ontsteken.

Maak dat wij
niet zozeer zoeken
om getroost te worden,
als wel om te troosten.

Om begrepen te worden
als wel om te begrijpen.

Om bemind te worden
als wel om te beminnen.

Want wij ontvangen door te geven.
Wij vinden door onszelf te verliezen.

Wij krijgen vergeving door vergeving te schenken
en wij worden tot eeuwig leven geboren
door te sterven.

Amen.

Johannes van het Kruis

Om te komen
tot wat ge niet weet
Moet ge gaan
langs waar ge niet weet
Om te komen
tot wat ge niet geniet
Moet ge gaan
langs waar ge niet geniet
Om te komen
tot wat ge niet bezit
Moet ge gaan
langs waar ge niet bezit
Om te komen tot wat ge niet zijt
Moet ge gaan langs waar ge niet zijt

Wilt ge ertoe komen alles te weten
Wens dan in niets iets te weten
Wilt ge ertoe komen alles te genieten
Wens dan in niets enig genot te vinden
Wilt ge ertoe komen alles te bezitten
Wens dan in niets iets te bezitten
Wilt ge ertoe komen alles te zijn
Wens dan in niets iets te zijn

Zodra ge blijft staan bij iets
Houdt ge op naar het Al te streven
Want om van alles tot het Al te komen
Moet ge u geheel en al van alles ontdoen
Wanneer ge ertoe gekomen bent het Al te bezitten
Moet ge het bezitten zonder iets te verlangen.

Grignion de Monfort

Toewijdingsgebed

O Maria,

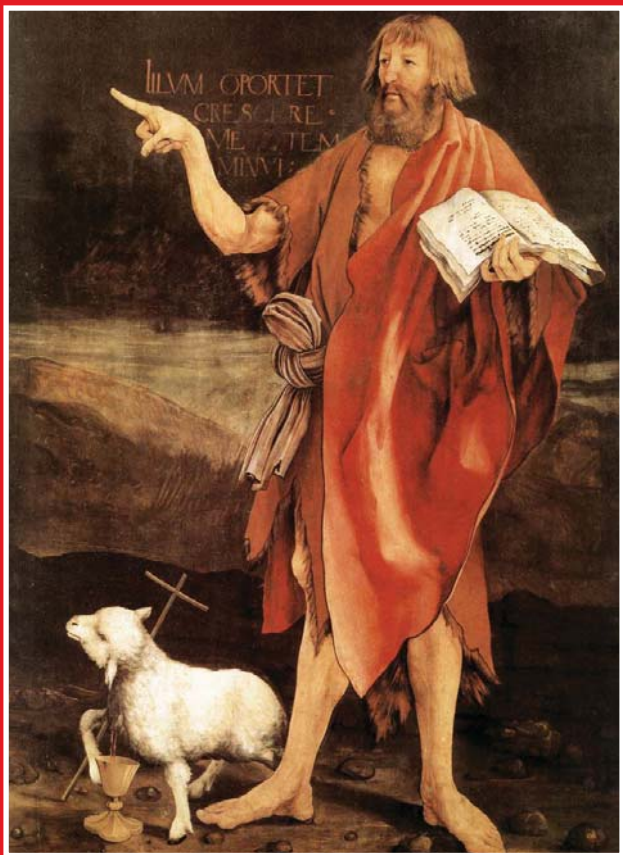
In aanwezigheid
van geheel het
hemelse hof
kies ik U vandaag
tot Moeder en Koningin.

In volledige overgave
geef ik U
en wijd ik U toe,
mijn lichaam
en mijn ziel,

mijn innerlijke
en uiterlijke goederen
en de waarde zelf van mijn goede daden:
verledene, tegenwoordige en toekomstige.

Ik geef U, zonder voorbehoud,
het volledige beschikkingsrecht over mij
en over alles wat mij toebehoort,
naar uw welbehagen
en tot de grootste glorie van God,
in tijd en eeuwigheid.
Amen.

*Dit is een uitgave van het Sint-Janscentrum,
de priesteropleiding van het bisdom van 's-Hertogenbosch*

*Papenhulst 4, 5211 LC 's-Hertogenbosch
☎ 073-6132000 ✉ info@sint-janscentrum.nl
www.sint-janscentrum.nl*